

Op de groote tentoonstelling in het eigen paleis kregen ze vol-op gelegenheid het uit te vieren. Hun taak in overeenstemming met het geheel legden ze zoo uit, dat het individualisme in sportbeoefening en, ook een sport, de aanwending van vrijen tijd, in statie van ambassade-zalen, studio's en zelfs in een optrekje voor een forellen visschend kunstenaar werd uitgedrukt. De kunstenaar of liever de artiste, is voor deze nijveren een soort wonderdier. Zelfs bij het jagen, ski'en, roeien, zwemmen en hengelen schijnt hij zich van een bijzondere zijde te laten kennen. Het is goed, dat opschriften bij de vermelding der bestemming alle vaagheid vermijden en daarmee wellicht den eenvoudigen kijker tot eerbiedig nadenken stemmen.

Dat ook het reeksgewijs vervaardigde product schoon kan en moet zijn laten deze architecten liever niet tot hun bewustzijn toe. Hun naar „origineele" zetten en oplossingen speurende vaardigheid is eer met de ijdelheid van bijzondere zaken te kunnen bedenken en maken gebaat. Helaas is een der zuiversten, die weliswaar ook offerde aan den hang naar getemperden rijkdom, Djo Bourgeois, gestorven. Hier vindt men wat hij 't laatst ontwierp, dat door anderen werd tot stand gebracht, een zeilersclub aan de Middellandsche zee, waarvan de blauwe verte zijn leven en werken begeleidde. Hij althans zwichtte niet voor de neiging naar het Rococo, een grillige lust in het schilderachtige detail, waarvan de gezochte oppervlakkigheid des te krasser openkomt naar gelang het minder door de dracht van het geheel wordt verantwoord. En al mag daaruit zeker niet tot de verwerpelijkheid van fantasie bij gerief besloten worden, ook wie rekening houdt met de eischen, waaraan zoo'n Salon op dit terrein behoort te voldoen stoot zich, al dan niet lichamenteel, aan de vormen van ledikant en divan, luciferdunne of als schaatsen uitgebogen stoelpooten, glazen meubelen en levenlooze pronk gelijk van lakpaneelen, hoe kunstig ook uitgevoerd.

Het spreekt van zelf, dat er ook gelukkige vondsten worden gedemonstreerd zooals het glazen tochtscherm met bonte bloemen, dat tusschen de dubbele wand een volière maakt, de stoere eenvoud van een jeugdherberg of die rustplekken voor zomer en winter van Jean Royère. Een week-eindhuisje en een club voor studenten, een boudoir, zalen van weidsche pracht en de liefhebberij om in beknopt oppervlak een hoek voor het eten, bar, boekerij, likeurkelder, speel- en rookvertrek uit te sparen, zelfs met behulp van loggia en patio, het divanbed daargelaten, dat alles getuigt van den zin voor kleur en de dagelijksche vreugden voor geest en zinnen, dien men bijvoorbeeld in de enkele interieurs van het Nederlandsche paviljoen te eenen male mist.

In schrilste tegenstelling hiermee staat het paviljoen van de bevalligheid. De doorluchtige modehuizen hebben aan de samenstelling meegewerkt en dit gemaakt tot een onderhoudend panopticum, waarin een van aanleg ijle harmonie van lijfssieraden, kleeren, poppen en fantastische omgeving tot een tooverberg van filmische slingerpaden en Chirico-achtige doorkijken